

ΓΡΑΦΕΙΑ  
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ  
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ  
«ΠΑΤΡΙΩΝ»  
ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3Α  
ΤΗΛΕΦ. 582

# ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ Επιμελείᾳ Επιτροπῆς ἐν τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηλοῦ καὶ Ι. Μ. Δαρβιέρη διευθύνοντος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ  
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ  
ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ  
ΕΙΣ 20,000  
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ  
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ  
ΔΩΡΕΑΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΟΥ ΙΒ' ΕΤΟΥΣ

## ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ

Ἐνῶ ὁ Λαὸς Του, ὁ ἀληθῶς δι' ἀπείρου ἀγάπης θεμελιώσας τὴν βασιλικὴν Του ἰσχύν, διέρχεται βαρυσταλῶν πρὸ τοῦ σептoῦ σκύνους, ὡς πρὸ ἐθνικοῦ προσκυνηματος, πᾶσαν καρδίαν δονεῖ καὶ ἰδιαίτερός τις παλμός, θρηνώμενος εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἔργου τινός ἢ λόγου ἢ ἀπλοῦ μειδιάματος τοῦ Βασιλέως, ἀποτελέσαντος ἀλησμόνητον σελίδα τῆς ἰδιωτικῆς τοῦ προσκυνητοῦ ζωῆς.

Πέντε δεκαετηρίδων βασιλεία μὲ πόσας κοινὰς δοκιμασίας καὶ ἀγαλλιᾶσεις, πόσας κοινὰς ἀπογοητεύσεις καὶ ἐνθουσιασμούς, πόσας κοινὰς θλίψεις καὶ χαρὰς συνυπόσκηθη! Ποῖος ποτὲ δὲν εἶδε ἢ δὲν ἐφάντασθη τὴν σκένιν τοῦ ἀντικατοπτριζομένην εἰς μίαν τοῦ Βασιλέως του τυνοφρύωσιν ἢ ὠραῖόν τι οὐνεροπόλημα καταυγάζον καὶ ἑκείνου ἐπίσης τὸ πρόσωπον! Καὶ ἡμεῖς εὐλαβεῖς προσκυνηταί, διερχόμενοι πρὸ τοῦ βασιλικοῦ σκύνους ἀλησμόνητους ἀνεπολήσαμεν λόγους Του περὶ τοῦ ἔργου τούτου πρὸ ἐνδεκαετίας λεχθέντας ἀλλ' ἐνάλους ἀντὶ τοῦ εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν.

Ἀνεκονοῦτο εὐλαβῶς τῷ Βασιλεῖ ἢ παρασκευαζομένη τότε ἑκδόσις τῶν Πατρίων καὶ παρεῖχοντο εἰς τὸ καλοκάγαθον ἐνδιαφέρον ὅπερ ἡδύοκει νὰ ἐπιδείξῃ περ αὐτῶν λύσεις ἀποριῶν, στηριζόμεναι ἐπὶ ἐλπίδων ἄλλον ἢ ἀσφαλῶν δεδομένων.

Εὐνόητοι ἦσαν αἱ βασιλικάι ἀπορίαι προκειμένου ἐπὶ ἔργου πολυδαπάνου σχετικῶς, διαθέτοντος δὲ κεφάλαια ἐλπίδων μόνον. Ἀλλὰ μετὰ τοιαύτης φαίνεται ἐποικησίας ἐξηγγέλλοντο αὐταί, ὥστε ὁ Βασιλεὺς εἶπεν

«Ἐὰν διατηρηθῶσι περισσότερον ἀπὸ ἐν ἔτος θὰ γαί θάψω. Καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ, διότι τὸ αὐτὸ θὰ ἀποδείξῃ ὅτι αὐταὶ αἱ ἰδέαι ἔχουν ἴσως πολὺ βαθύτερας παρ' ὅσον τινὲς νομίζουσιν.»

Μοιραία ὅσον καὶ σπαρακτικὴ σύμπτωσις! Ἦτο περὶ τῶν βασιλικῶν οὗτοι λόγοι, οἱ θησαυρισμένοι ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἱδρυτῶν ὡς τὸ τιμαλφέστατον τῶν ἐργῶν νὰ ἐπαναληφθῶσι καὶ ἀντηχηθῶσι τὸ πρῶτον διηγήσας μετὰ ἐνδεκα ὅλα ἔτη πρὸ τοῦ σκύνους τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαπητοῦ καὶ πανσεβάστου ἡμῶν Βασιλέως. Καὶ ἀποτελέσῃ τὴν τηλαυγὴ κορωνίδα τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος τῶν Πατρίων, εἰς ὃ, ἐπιχαλούμενοι τὴν θεῖαν ἀντίφωσιν, εἰσερχόμεθα σήμερον.

## ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Γ' Νηστειῶν.

(Μάρκ. 8. 34, 28 καὶ 9, 11)

Κείμενον.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με, καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνηθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων· τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἑστῆκόντων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐκλυθῆσαν ἐν δυνάμει.

Σημειώσεις.

1) Ἦδε, ἔτος Β 29 ὁρίου ἀριθ. 28. 2) Ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ—τῇ δόξῃ τῇ ὁποίαν ἔχει ὁ Πατὴρ καὶ τὴν ὁποίαν ἡ δόξα εἰς αὐτόν κατὰ τὴν κρίσιν. 3) Μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων—ὅσοι τὰ λειτουργικὰ καὶ πνευματικά ἔργα ἐκτελέσωσι τὰς ἀποφάσεις τοῦ Σωτῆρος καὶ Κριτοῦ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

## Η ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΑΙ Η ΤΩΝ ΛΕΥΙΤΩΝ ΙΕΡΩΣΥΝΗ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Δ' 14—Στ' 12.

Ἐξαιρετικὸν γνῶρισμα τῆς θρησκείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦτο ἡ ἀρχιερατικὴ λειτουργία τοῦ Ἀαρὼν καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἐπομένως, κατ' ἀνάγκην, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στρέφει τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν λευιτικὴν Ἱερωσύνην, ἀποδεικνύων ὅτι καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς ἀπόψεως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπερέχει, ἔχοντας οὖν ἀρχιερεῖς μέγαν διελθλυθότα τοὺς οὐρανούς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερεῖς μὴ δυνάμενον συμπάσχει ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπεισμένον δὲ κατὰ πάντα κατ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας. Ἐν ταῖς ἐλίγκαις ταύταις λέξεσιν ἐκτίθεται ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀπ. Παύλου περὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἔθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁμοιάζει αὐτὸν ἀρχιερεῖσι μέγαν ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν Ἑβραίων, διότι διήλθε καὶ αὐτὸς τὸν οὐρανὸν μεταβὰς πρὸς τὸν Θεόν, ἐν ᾧ ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰσάχεται εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων καὶ οὐχ ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀποστόλου εἰς ἀνθρώπινους ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἐν τῷ τόπῳ μόνον τῆς δόξης αὐτοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ἐγένετο Ἀρχιερεὺς οὐ διότι κατήγετο ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀαρὼν, ἀλλὰ διότι ἦτο υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὑπέστη δ' ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας ὅλα ἐκ ἀνθρώπινος παθήματα ἵνα ἐκ πείρας γνωρίσῃ αὐτὰ καὶ συμπάσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἐπροσερχόμεθα οὖν μετὰ παρηγοίας τῷ θανάτῳ τῆς χάριτος,



ἵνα λαβώμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν». Θρόνος τῆς χάριτος εἶναι δι' ἡμᾶς αὐτοὶς ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἄς προσερχώμεθα πρὸς αὐτὸν καθ' ὃν τρόπον προσήρχετο τὸ πάλαι ὁ τῆς Π. Διαθήκης Ἀρχιερεὺς εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, ἵνα λαβώμεν ἔλεον καὶ χάριν καὶ εὐρωμεν βοήθειαν ἐν καιρῷ ἀνάγκης.

Μόνον δὲ ἄνθρωπος δύναται νὰ συμπαθήσῃ ἄνθρωπον καὶ ἐννοήσῃ τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγνοίαν. Ἐν τούτῳ συνίσταται ἡ αἰτία τῆς ἐγκυβερνήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καθ' ὃν δὲ τρόπον καὶ ὁ Ἀκρὸν οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθη Ἀρχιερεὺς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, διότι οὐχ ἐκὺ τῶν λαμβάνει τὴν τιμὴν ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Εἶνε δὲ αἰωνίκα ἡ Ἀρχιερωσύνη αὐτοῦ, κατὰ τὴν προφητικὴν προρρησίαν τοῦ ψαλμοῦ. Κατὰ τὸν χρόνον δὲ τῆς ἐνσαρκώσεως αὐτοῦ ὁ Ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων. ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆς, πρὸ τοῦ πάθους, ἀλλ' ὑπήκουσεν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς ταύτης ἐγένετο αἴτιος τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων τῶν πιστευόντων εἰς αὐτόν. Διὰ τῶν παθημάτων τοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔτυχε τῆς ὑψίστης τελειώσεως. ἦτοι ἔτυχε τῆς τιμῆς ν' ἀπέβῃ Ἀρχιερεὺς τῶν ἀνθρώπων, μεσίτης αὐτῶν, Σωτὴρ. Μετὰ τὰ παθήματα καὶ τὸν σταυρικὸν θάνατον τοιοῦτος Ἀρχιερεὺς, Μεσίτης, Σωτὴρ, προσήγορεύθη, ἦτοι ἀνεδείχθη, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αἰώνιος, ἀκατά τὴν τάξιν Μελησιδέκην, καίτοι ἀπ' αἰώνων ὠρίσθη τοιοῦτος καὶ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως ἐν τῷ κόσμῳ ἤρξατο τῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας.

Τὰς ὑψίστας ταύτας ἀληθείας περὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναπτύξας μεμφεταὶ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὅτι χειραγωγούνται ὑπὸ ἰουδαϊκῶν ἀντιλήψεων, δὲν εἶναι ἱκανοὶ ν' ἀκούσωσι καὶ δεχθῶσι τὰς ἀληθείας ταύτας, ἐπομένως ἔχουσιν ὡς μικρὰ παιδιὰ ἀνάγκη ἐλαφρῆς προφῆς. Οὐχ ἦτον παρὰ τὴν κατὰστασιν τῶν ταύτην ἀποφασίζει νὰ ἐκθέσῃ τὰς ὑψηλὰς ταύτας ἀληθείας, ἀναβλέπων τὴν ἐκθεσὶν τῶν στοιχειωδεστέρων ἀληθειῶν. Θεωρεῖ μόνον ἐπ' ἀνάγκης νὰ ὑποδείξῃ τὰς φοβεράς συνεπείας τῆς ἀρνήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἀδύνατον εἶναι νὰ σωθῶσι διὰ μετανοίας οἱ ἀρνηταί, ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἀπαξ φωτισθέντας γευσσάμενους τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανίου καὶ μετόχους γεννηθέντας Πνεύματος Ἁγίου καὶ καλὸν γευσσάμενους Θεοῦ ῥῆμα δύναμειν τε μέλλοντος αἰῶνος καὶ παραπεσόντας πάλιν ἀνακινῶντας εἰς μετανοίαν, ἀνασταυρώσαντες ἑαυτοὺς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας· γὰρ γὰρ ἡ πίσος τὸν ἐπ' αὐτῆς πολλακις ἐρχόμενον ὑετὸν καὶ τίκτουςα βοτάνην εὐθετον ἐκείνους δι' οὓς καὶ γεωργεῖται, μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ Θεοῦ· ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀδόκιμος καὶ κατάρως ἐγγύς, ἥς τὸ τέλος εἰς καὶ σὺν.

## ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

## Η ΠΡΕΒΕΖΑ

«Βάστα καὶ μὲν Πρέβεζα τ' Ἀλὴ πασά τ' ἀσπίδα!  
Τὴ νὰ βροτάξω, δὲν μπορῶ καὶ τί νὰ ταγανίσω;  
Ἀλῆς πασᾶς μὲ πλάκωσεν μὲ δεκοχτὴ χιλιάδες.  
Πέρουν τὰ τόπια σὺν βροχῇ καὶ ἡ μὲμπες σὺν χαλᾷ.  
Κι' αὐτὰ τὰ λιανοτούρεκα σὺν σιγαλῇ βροχοῦλα.  
Σκλάβαις πᾶνε σὰ Γιάννινα, σκλάβαις σὺ Τραπεζένι,  
Πῆραν τὴν κυρὰ Γιωργενα μ' ὅλαις τῆς ταῖς νυφῶδες.  
Μπροστὰ πηγαίν' ἡ πεθερά καὶ πίσω ἡ νυφάδες.  
Κι' ἡ νύφη ἡ μικρότερη δὲν πάει κοντὰ σταῖς ἄλλαις.  
Περβάτα νύφη θαρρετᾶ, νὰ μὴ κοντὰ νυμέρης.  
Μὴν σὲ βαραίνει τὸ φλωρί καὶ τὸ μαργαριτάρι;  
Δὲν μὲ βαραίνει τὸ φλωρί καὶ τὸ μαργαριτάρι,  
Μόν' μὲ βαραίνει τὸ παιδί, ποῦ τ' ἀφῆσα στὴν κόμην.  
Κοῦνι μου κοῦνι τὸ παιδί καὶ γάλα χάρτασέ το.  
Ὅσο νὰ πάω καὶ ὅσο νὰ βῶ καὶ ὅσο, νὰ πυγμίσω,  
Ποῦ κόψανε τὸν ἀντρα μου πάνω σὰ γονατὰ μου.  
Καὶ πέρουν τὰ χερᾶκια τοῦ ἀπάνου στὴν καρδιά μου.»

## ΑΓΑΘΗ ΕΡΙΣ ΚΑΙ ΚΑΚΗ ΕΡΙΣ

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο τοιοῦτος ὅποιος εἶναι σήμερον ἦτοι κύριος πάσης τῆς γῆς, ἂν μὴτε θάλασσα, μὴτε ὄρη μὴτε ἄγρια θηρία δύνανται ν' ἀντισταθῶσι εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, τοῦτο ὀφείλεται κατὰ πρῶτον μὲν λόγον εἰς τὴν θείαν αὐτοῦ καταγωγὴν καὶ εἰς τὴν ἐντολὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸ ὅτι «κατακυριεύσατε τῆς γῆς» κατὰ δεύτερον δὲ λόγον εἰς τὸ ἀεικίνητον καὶ ἀνήσυχον αὐτοῦ πνεῦμα. Ἡ χελιδὼν κτίζει τὴν φωλεάν της πάντοτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἡ μέλισσα κατασκευάζει τὸν τύπον τῶν κηρίων αὐτῆς ἀπὸ αἰῶνων κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον, ἡ ἀλώπηθρεὺς καὶ συλλαμβάνει τὰς ὀρνίθας διὰ τῶν αὐτῶν πάντοτε μεθόδων, καὶ ὁ κύων θηρεύει τοὺς λαγούς σήμερον ὅπως καὶ πρὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ὁ λύκος ἀπαΐζει καὶ καταδροχίζει τοὺς ἰχθύς ἀπὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε τρόπον, ἡ ἀηδὼν ψάλλει ἀπὸ αἰῶνων τὰ αὐτὰ ᾄσματα καὶ καθ' ὅμοιον τρόπον, καὶ οὕτως ἐργάζονται πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ἄλογα ζῶα. Ἀνάπτυξις, πρόοδος, τελειοποίησις μεθόδων, ὅπλων, κτλ. εἶναι παρ' αὐτοῖς πράγματα ἀγνωστά. Μόνον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔμπορεῖ ποτὲ ν' αὐτὴν ἡσυχον, ἀλλὰ πάντοτε ἀγωνίζεται καὶ τὴν οἰκίαν ν' αὐτὴν καταλλήλοτερον καὶ τὰ ὅπλα νὰ κάμῃ τελειότερα καὶ τὰ φαγητὰ νὰ παρασκευάσῃ καλύτερα, καὶ τὰς μεθόδους νὰ τελειοποιήσῃ, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς πᾶσαν αὐτοῦ ἐργασίαν καὶ πᾶν αὐτοῦ καθεστῶς νὰ βελτιώσῃ. Τὴν μεγάλαν ἀλήθειαν ταύτην ἐξεφράσαν συντόμως καὶ εὐφυνῶς ὁ φιλόσοφος ἐκεῖνος ὁ ὅποιος εἶπε ἀρρέπει νὰ ἐπαινώμεν τὰς προέξαι τῶν πατέρων καὶ προγόνων μας, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐνεργῶμεν ἀκριβῶς ὡς ἐκεῖνοι».

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον ταύτην συνήθως γίνεται χρεια νὰ ἀπορρίπτονται μὲν τὰ παλαιὰ καὶ ἀρχαῖα, νὰ προσλαμβάνωνται δὲ τὰ νέα καὶ μάλιστα τὰ νεώτατα. Ἡ τίς θὰ ἤθελε σήμερον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον μὲ ἀσπίδα καὶ μὲ τόξα ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ἢ καὶ μὲ καρυόφυλλο ὅπως οἱ πατέρες ἡμῶν τοῦ 1831, ἢ μὲ περγαῆδι καὶ σκούνας ὅπως ὁ ἀειμνηστὸς Μικαὺλης καὶ ὁ ἀτρόμητος Κανάρης; Ἀλλ' ἐπ' ἴσης ἐννοεῖται οἰκοθεῖν ὅτι ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν παλαιῶν, τῶν ἀτελεστέρων καὶ ἡ παραδοχὴ τῶν νέων, τῶν τελειότερων δὲν δύναται νὰ γίνετο πάντοτε ἀνεπιτηδύμενη, ἀνεπιτηδύμενη καὶ ἀγώνων. Καὶ ἐντεῦθεν ἡ φράσις «τὸ καλύτερον εἶναι ὁ δὲ ἄλλος τοῦ καλοῦ», δηλ. τὸ τελειότερον, τὸ χρησιμώτερον, τὸ καλύτερον γενικῶς μάχεται καὶ ἐκδιώκει τὸ πρότερον εὐχρηστον καὶ καλὸν νομιζόμενον. Κι' ὁ ἀγὼν οὗτος, ἐπειδὴ πολλακις τοσαῦτα παλαιότερα συμπίροντα προσβάλλει καὶ τοσαύτας παλαιότερας συνηθείας καὶ πεποιθήσεις καταρρίπτει, τοσαῦτα καινοτομεῖ, καθίσταται συνήθως ἐπίπονος καὶ δύσκολος. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῦτοίς, ὡς γινώσκον, οὕτε πᾶν ὅ,τι λάμπει εἶναι, δι' αὐτοῦ καὶ μόνον δι' οὗ λάμπει, χρυσός, οὕτε πᾶν ὅ,τι εἶναι νέον εἶναι, δι' αὐτοῦ καὶ μόνον δι' οὗ εἶναι νέον, πάντοτε καλύτερον τοῦ παλαιοῦ, δι' ταῦτα οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ συγκρούσεις ἐν τοῖς ἀνθρώποις συνήθως εἶναι οὐ μόνον μακροὶ καὶ δύσκολοι ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἄγριοι καὶ πολλὰν βασάνων πρόξενοι.

Ἄλλοι μὲν, συνήθως οἱ νεώτεροι τρέχουσι, βλέπου μόνον ἐμπρός, ἀπαΐζονται προθύμως πᾶν τὸ νέον, καὶ εἰς πρόθυμοι ν' ἀποκηρύττουν καὶ ἀποβάλλουν πᾶν παλαιὸν ἀχρηστον καὶ πλήρες προλήψεων καὶ σκουρίας. Ἄλλοι δὲ πάλιν, συνήθως οἱ πρεσβύτεροι τιμῶσι καὶ ἀγαπᾶσι μᾶλλον παλαιὰ, ὑπὲρ τῶν ὁποίων εἰργασθῆσαν καὶ εἰς τὰ ὅσα ἐξῆσαν, εὐρίσκουσιν αὐτὰ τέλεια, ψέγουσι δὲ καὶ δι' ἑσθαρὰν νομίζουσι πᾶσαν μεταβολὴν αὐτῶν καὶ πᾶν νέον. Ἡ ὁμοίως εἶναι φανερόν ὅτι οὕτε οἱ νέοι οἱ καταφρονεῖται τῶν παλαιῶν καὶ θαυμάσται τῶν νέων οὕτε οἱ πρεσβύτεροι ἐπικινεῖται τῶν προτέρων καθεστῶτων καὶ κατήγοροι τῶν

νεωτέρων ἔχουσι κατὰ πάντα δίκαιον. Ἐπ' ἴσης εἶναι προφανές ὅτι ὁ ἀληθὺς καὶ ἀπαθὺς κρίνων καὶ ἐξετάζων τὰ ἀνθρώπινα πράγματα δὲν πρέπει νὰ λυπητῇ ἢ νὰ στενοχωρητῇ διὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους, ἀφοῦ, ὡς εἶπομεν, εἶναι ἀναγκαῖοι καὶ ἀναπόσπαστοι ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως, καὶ ἀφοῦ δι' αὐτῶν ἐπιτυγχάνεται πᾶσα πρόοδος τοῦ ἀνθρώπου γένους, ὅπως καὶ ὁ παλαιὸς φιλόσοφος εἶπε τὸ περίφημον ἀπόλομος πάντων πατήρ».

Τὸ μόνον τὸ ὅποιον δυνάμεθα καὶ δικαιοῦμεθα ν' ἀπακτώμεν εἶναι τὸδε: νὰ διεξάγωνται οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐντίμως ἦτοι διὰ τοιούτων μέσων καὶ μεθόδων, αἱ ὁποῖαι, ὅταν ἡμεῖς τινὰ φανερωθῶν, νὰ μὴ κατασιγῶν τοὺς ἀγωνιζομένους. Οὐδεὶς δύναται λ. χ. νὰ ψεῖξῃ ἐμὲ, ἂν φιλοτιμούμαι νὰ κατασκευάσω πρῶτά τι τελειότερον, καλύτερον, εὐθηνότερον ἢ ἄλλος τις. Ἀκριβῶς τοῦτο εἶναι ἡ ἀγαθὴ ἔρις τοῦ παλαιοῦ ποιητοῦ, δηλαδὴ ἡ φιλοτιμία ἀμίλλα. διὰ τῆς ὁποίας ἐπιδιώκει τις νὰ ὑπερβάλλῃ τοὺς ἄλλους διὰ τῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἔργου του, ἐπὶ τῆς εὐγενεοῦς δὲ ἀμίλλης, ὡς εἶπομεν, ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς ἔριδος ταύτης στηρίζεται πᾶσα ἐν γένει ἡ ἀνθρωπίνη πρόοδος. Τούναντίον εἶναι ἐπιβλαβεῖς καὶ ἀλέθριοι οἱ ἀγῶνες οὗτοι, ὅταν εἰς αὐτοὺς γίνεται χρῆσις αἰσχυρῶν, ἀτίμων, κακούργων μέσων, ὅταν δηλ. δὲν ζητῇ τις τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν νίκην διὰ τῆς βελτιώσεως τοῦ ἔργου του, ἀλλὰ διὰ τῆς κατὰ πάντα τρόπον, δικαίως καὶ ἀδίκως, ἐξουδετέρωσιν τοῦ ἀντιπάλου.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ἀποβαίνει ἀκόμη ἀθλιώτερον καὶ βδελυρώτερον, ὅταν οἱ καταφεύγοντες εἰς τοιαῦτα αἰσχυρὰ καὶ κακούργα μέσα διατείνωνται ὅτι ἐνεργῶν τοιούτων τρόπων διὰ τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας. Τοῦτο κἀμνοῦσιν οἱ θηριωδέστεροι ἐκ τῶν σοσιαλιστῶν. Ἐνῷ δηλονότι διακηρύττουν ὅτι σκοπὸς τοῦ συστήματος αὐτῶν εἶναι ἡ βελτιώσις τῆς κοινωνίας, δὲν βελτιώνουν πρῶτον ἑαυτοὺς οὐδὲ φροντίζουν νὰ διδάξουν καὶ πείσουν ἡμᾶς τοὺς ἄλλους περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς χρησιμότητος τῆς διδασκαλίας αὐτῶν, ἀλλ' ὡς λύκοι ἐπιτίθενται καὶ φονεύουν ἐκείνους ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται σήμερον αἱ κοινωνίαι. Τῆς τοιαύτης ἀλογιστίας καὶ θηριωδίας τούτων ἔργων εἶναι καὶ ὁ θῆνος πάντων ἡμῶν σήμερον. Ἀπέναντι τῆς κακούργιας ταύτης ἐν μόνον φαίνεται ὅτι δύναται νὰ εὐρεθῇ φάρμακον, τὸδε: Πᾶς ἐντίμος καὶ φιλόπατρις πολίτης δὲν πρέπει νὰ κἀθῃται νὰ περιμένῃ, ὅπως ἄλλοι ἀγωνισθῶν καὶ καθαρίσων τὰ ζητήματα, αὐτὸς δὲ ἐπειτα καλὸς καὶ φρόνιμος νὰ ἀπολαύῃ τοὺς καρπούς τῶν ἀγῶνων τῶν ἄλλων. Οὐχί, ὅπως τούναντίον, πάντες ὀφείλομεν νὰ λαμβάνωμεν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους καὶ νὰ ἐνδιαφερώμεθα δι' αὐτούς. Τὸ καθῆκον τοῦτο παντὸς ἐντίμου πολίτου ἐνόησεν ἡτὶ ὁ ἀρχαῖος Σόλων, καὶ διὰ τοῦτο ἐνομοθέτησε καὶ εἶπεν ὅτι ὅστις ἐκ τῶν πολιτῶν δὲν θέλει νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰ πολιτικά ζητήματα ἐν καιρῷ στάσεως ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ κἀθῃται οὐδέτερος, δηλ. ν' ἀδικαφορῇ καὶ ν' ἀρίνη τοὺς ἄλλους νὰ κἀμνουν ὅ,τι κακὸν θέλουν, ἐκείνος νὰ εἶναι ἀτιμος, δηλ. ν' ἀποβάλλῃ τὰ πολιτικά του δικαιώματα. Ὁμοίως εἶπε καὶ ὁ Περικλῆς ὁ πᾶν, ὅτι τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον δὲν τὸν θεωροῦμεν φιλήσυχον, ἀλλὰ ἀχρεῖον, γελοῖον καὶ οὐδενὸς λόγου ἄξιον.

Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς βλέπομεν ὅτι αἱ καταχθόνιαι ἐνεργεῖαι ἀνθρώπων τινῶν ἐγγίζουσι καὶ προσβάλλουν τὰ ἱερῶτα καὶ ἡμῶν. Δὴλον ἄρα ὅτι τὸ καθῆκον ἡμῶν εἶναι νὰ συνταχθώμεν, νὰ δεῖξωμεν τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν καὶ νὰ φροντίσωμεν περὶ σωτηρίας τῆς κοινωνίας· διότι μόνον τοιούτων τρόπων εἰς ἔργα τῶν πονηρῶν ἔργων οὗτοι θὰ καταπλάγῃσι καὶ θὰ ἡσυχάσωσι.

## Η ΕΤΑΙΡΙΑ

## ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Βαθέως συναισθανομένη τὸ πανελλήνιον ἄλγος ἐπὶ τῷ κακουργήματι, τῷ πλήξαντι διὰ τῆς αὐτῆς ἐπικαταράτου χειρὸς τὸν τε Βασιλέα καὶ τὴν Πατρίδα, παραδίδουσα δὲ εἰς αἰώνιον ἐθνικὸν ἀνάθεμα τὴν μνήμην τοῦ πατροκτόνου

## ΥΗΦΙΖΕΙ

Νὰ διεργνηνθῇ διὰ συλλυπητηρίων γραμμάτων πρὸς τὸν Α. Μεγ. τὴν Βασιλίσσαν Ὀλγαν καὶ τὴν Α. Μεγ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντίνον Β' τὴν ἄπειρος ὁδὸν τῆς ἑταιρείας ἐπὶ τῇ Βασιλικῇ καὶ Ἐθνικῇ συμφορᾷ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Μαρτίου 1918

Ὁ Προεδρεύων  
Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς  
ΙΩΑΝ. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

## ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ (10)

## Φιλοπατρία.

Ἐν τῇ πολιτικῇ ἀπαρκίᾳ εἶναι ἐνίοτε τὸ μεμετρημένον, ἡ μέση ὁδὸς, δηλαδὴ ἐν εἰρήνῃ ἐνεκα τῆς ἐθνικῆς ἀδυναμίας καὶ αὐτὴ ἡ φιλοπατρία πολλακις μετριάζεται. Ἀλλ' ὅπου κινδύνων εἶναι ἀνάγκη, νωθρότης καὶ ὕπνος δὲν χωρεῖ, ἀρ' οὐ δὲν χωρεῖ ἡ ἀνδρεία οὐδ' εἰς ἄλλο ἔργον ἀνθρώπινον, διότι εἶναι αὕτη σχεδὸν πάντοτε ἡ προαγγελοῦ τοῦ θανάτου. Οὕτω Λέων ὁ Τσρκινκιος, συγγενὴς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου, ἀποστατήσας ἐν Ἀδριανουπόλει ὤρμησεν, ἄγων παμπληθῆ στρατιάν, κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἣν δὲν ὑπερῆσπιζε τότε δύναμις οὐδὲ χιλίων ἀνδρῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ ὄχλου τῶν δημοτῶν. Ἐνίκησεν ἐξελθόντας κατ' αὐτοῦ τούτους, οἵτινες φεύγοντες ὤρμησαν πρὸς τὰς πόλεις, πολλοὶ δὲ πείπτοντες εἰς τὴν τάφρον ἐπλήρωσαν πτωμάτων αὐτὴν. Ἀλλ' ἐν ᾧ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐμφορῶν ἐγκατέλειπον αὐτὰς, ἐτοίμησαν δὲ εἰς φυγὴν καὶ οἱ τῶν πυλῶν φυλάκες, χωρὶς νὰ κλεισῶσιν αὐτὰς, καὶ ὁ βασιλεὺς δ' αὐτοῖς, ὁ αἰσχυρὸς Μανουάλης, ὁ ἀπὸ θρόνου ἐπὶ τῶν τειχῶν θεωμένος τὸν περὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀγῶνα, μετεκομίσθη ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀλλαχού, ὁ Τσρκινκιος δὲ Λέων ὀνομαζόμενος ἀναΐξας τὸ ὄνομα τῶν δυνάστεων, ὡς λέων πρὸς τὴν πόλιν, πρὸς τὸ στέμαξ τὸ βασιλικόν, ἀλλ' ὡς ὄνος νωθὸς ἐπιχειρήσας, προσμενών ὅτι ἐν τῇ πόλει, ἀρ' οὐ ἤθελον καθαιρεθῇ τὸν βασιλευντα, νὰ ἐλθῶσιν ἐκείνη ἀρ' οὐ ἤθελον γονυκλινεῖς παρακαλοῦντες νὰ δεχθῇ τὴν βασιλείαν ἀρχὴν, ἀνέβαλε διὰ τὴν ἐπίστασιν τὴν ἐφοδὸν. Ἀλλὰ τότε ἀπεκρούσθη, οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ οἱ τὴν προτεραιὴν μεβιολογίας, αἰσχυρὰς ὕβρις καὶ ἀσεμνούς χοροὺς ἐμπνέοντες τὸν Μονομάχον ἀπεστύρηναν, ἡ προσήλθεν πρὸς τὸν βασιλέα, ἐγκαταλείποντες τὸν Τσρκινκιον, ὅστις συλλήβδην ἐστεφάνωθη.

Δὲν ἦτο Ἀλέξιος Κομνηνός, δὲν ἦτο Θεόδωρος Δούκας, οἵτινες ἀκαμάντοποδες βαδίζοντες, ὑψηλοὶ ἀνέστησαν εἰς τὸν βασιλεῖον θρόνον· διότι τοιοῦτοι, ἔται (ὀρμητικοί) καὶ θαλασσοκαρδιοὶ πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἡγούμενοι τῶν λαῶν, καὶ πάντες δὲ οἱ γυναικὶν τινὰ ὑψηλὴν τεταχμένοι διὰ τοῦ λόγου ἢ διὰ τῆς χειρὸς νὰ ὑπηρετήσωσιν οὕτως ἀπτόνητοι καὶ ἀκαμπτοὶ ὀφείλουσι νὰ ἴστανται ἀμυνόμενοι πρὸ αὐτῆς. Οὐδεμία δὲ γυνὴ εἶναι ὑψηλότερα τῆς πατρίδος, διότι αὕτη καὶ τὸν θεὸν τῶν πατέρων περιλαμβάνει καὶ τὸν οἶκον καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν τιμὴν. Ὡστε ἀσέβητος πρέπει τις ταςσάμε-



νος ὑπὲρ αὐτῆς νὰ σώζῃ ἢ νὰ πίπτῃ καὶ μετὰ πολλῶν καὶ μόνος καὶ πανοπλος καὶ γυμνός. Οὕτως ἐπραΰσαν οἱ κάτοικοι τῆς μικρᾶς κωμοπολεως Ἀρζης τῆς παρὰ τὴν Ἀρσίσαν λιμνὴν ἐν τῇ Καπαδοκίᾳ· ὁ Ἀλὶμ Ἀβορχάμ ἀδελφός τοῦ σουλτάνου τῶν σελδσουκιδῶν Τούρκων, ἐπειδὴ δὲν ἐτόλμα νὰ προσδῇ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἡμῶν στρατεύματα θέσεις κατεχόντα ἰσχυράς, καίτοι αὐτός ἦγε στρατοῦ ἑκατὸν χιλιάδας, ἐπῆλθε κατὰ τῆς κώμης. Ἀτειχιστος ἦτο καὶ ἀπόλεμον πλῆθος ἐμπόρων κατῴκει ἐν αὐτῇ, οἵτινες μέγαν εἶχον ἐκ τῆς ἐμπορίας πλοῦτον. Ἐπῆλθε λοιπὸν ὁ Τούρκος, ὁ ληστής· ἐσκέφθη· εὐκόλον θῆραμα, χρυσὸς ἄφθονος, ἀλλὰ λάφυρα, αἰχμάλωτοι διὰ τὰς ἀγοράς τῶν ἀνδραπόδων. Ἄλλ' οἱ Ἀρζήνοι ἐκλείσαν τὰς εἰς τὴν κώμην τῶν εισόδους διὰ φραγμοῦ πυκνοῦ ξύλων καὶ δένδρων, ἔλαβον ὅπλα καὶ ἀπὸ τὰ δώματα τῶν οἰκῶν ρίπτοντες ἐφόρευον πολλοὺς ἐπὶ ἐξ ἡμέρας. Ἐβλασε τοῦτου ἕνεκα πῦρ εἰς τοὺς ξυλίνους φραγμοὺς καὶ ἔκαυσεν αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν ὁ πολιορκητής. Τί τοῦτο; οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀπέθανον καέντες ἢ σφαγέντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλ' ἐλεύθεροι καὶ ὑπερήφανοι ὅτι ὑπερήσπιζον τὴν ἱερωτάτην πατρίδα.

ὑπὲρ τῆς πατρίδος ταύτης παρὰ τὸ Δυρράχιον μαχόμενοι πρὸς τοὺς ληστροικούς Νορθμανοὺς ἔπεσον πλὴν ἄλλων ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ ἀξιώμασιν ὑπερεχόντων ἀνδρῶν ὁ Ζαχαρίας καὶ ὁ Ἀσπιστής καὶ ὁ ἀνδρείοτατος καὶ ωραιότατος Νικηφόρος ὁ Συναδηνός καὶ ὁ Νικηφόρος Παλαιολόγος καὶ ὁ τοῦ προαποθανόντος αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα υἱὸς Κωνσταντῖος ὁ πορφυρογέννητος «καὶ ταινίας βασιλικῆς παρὰ τοῦ πατρὸς ἀξιώσεις». Καὶ αὐτὸς δ' ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Κομνηνός, μαχόμενος ἐκεῖ παρὰ τοὺς συστρατιώτας οὐχὶ ὑπὲρ τοῦ θρόνου αὐτοῦ ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ κράτους, δηλαδὴ τῆς πατρίδος, κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν, γιγαντίους εἰς ἀνδρείαν καὶ ἐμπειρίαν πολεμικὴν καταβάλλει ἀντιπάλους ἐξω τοῦ Δυρραχίου καὶ ἐν τῇ ὑποχωρήσει κατὰ τὴν Κακὴν Πλευράν, περριπτον δ' ἔχων ἐξ αἵματος τὴν ὕψιν ἐσώθη διὰ μυθικοῦ ἥρωισμοῦ.

Τί δὲ ὦθει κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Περσολυκῆς τὸν Θεοδώριον Μεσονύκτιον νεανίσκον μόλις γενειῶντα, τὴν ἀσπίδα αἶρων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὴν δεξιάν τὴν σπάθην νὰ ὀρμήσῃ διὰ κλίμακος πρὸς τὰ τεῖχη, ἐφ' ὧν θάνατος ἄγριος κραταῖος, οἱ γιγαντώσων καὶ ἀπτόητοι ἐμάχοντο Ῥώσοι καὶ κόπτων διὰ σπαθισμοῦ καὶ σφενδονίζων πρὸς τὸ στρατοπέδον τὴν κεφαλὴν τιτανικοῦ τίνος κατὰ τὴν ἰσχυρὴν πολέμιον νὰ πτοήσῃ τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ πληρώσῃ θάρρους τοὺς συστρατιώτας αὐτοῦ, ὥστε νὰ πατηθῇ ἐξ ἐφόδου τὸ τεῖχος; Τί ἐκραταίωνεν εἰς τὰς ἐξω τοῦ Δουραστόλου μάχας τὴν ψυχὴν τοῦ Θεοδώρου Δαλακωνος, ὥστε ἀρόβητος πρὸ τῶν αἰδηροτεύκτων σωμάτων τῶν αὐτῶν πολεμίων, πρὸ τῶν θανατηφόρων πελέκειων αὐτῶν, πρὸ τοῦ πολεμικοῦ ἀλλοπαγμοῦ αὐτῶν ὁμοῖον πρὸς μυκηθμούς μακρομένης θαλάσσης νὰ ὀρμῇ καὶ διὰ ἀδαμαντοδέτων ἀρμῶν τοῦ σώματος νὰ συντρίβῃ κράνη καὶ νεφαλὰς μετὰ τὸ σιδηροῦν αὐτοῦ ἀπελαττικόν (ῥόπαλον); Ἡ ἄμυνα τῆς πατρίδος κατὰ τῆς βαρβάρου ἐπιδρομῆς. Ὑπομνησκουσι δ' εἰς ἡμᾶς τοὺς Σουλιώτας (1803 καὶ 1822) καὶ τὴν φρουρὰν τῶν Ἀθηνῶν (1827) οἱ πολιορκηθέντες ἐντὸς τῶν Λεοντιανῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διότι καὶ διψᾷ ἐκ τῆς ἐλλείψεως ὕδατος ἐξεκαύσαν αὐτοὺς καὶ ἐκ τῆς πείνης τὰ δέρματα τῶν ἀσπίδων ἐφαγον καὶ τοὺς δερματίνους αὐτῶν μανδύας.

Τοιοῦτοι πρόμαχοι τῆς πατρίδος ἦσαν οἱ πολυάνητοι φρουροὶ τῶν ὀρίων (ἄκρων) τοῦ κράτους ἐν τῇ Ἀσίᾳ, οἱ ἀκριταὶ καλούμενοι ἐκ τούτου, ἐν οἷς ὁ Πόρφυρας, οἱ Φωκαεῖς, οἱ Τρεμεντάχειλος καὶ ὁ πολυθρύλητος Διγενής. Οὗτοι ἄγοντες τοὺς στρατιώτας ἢ ἀσπαστοὺς αὐτῶν πανοπλοῖ.

(ἴσθονται τσάκους δώδεκα καὶ δεκαπέντε διπλοὺς καὶ χάλκινον ἠοκάμισον καὶ σιδερένιον πόσι) μαχόνται ἀπαύστως κατὰ τῶν ἀμειράδων ἐν Ἀρμενίᾳ, ἐν Φρυγίᾳ, ἐν Συρίᾳ καὶ πίπτουσιν ἡμίθεοι ἀλκῆς χαλυβδίνης καὶ πολεμικῆς ἀρετῆς, οἵτινες καὶ ὅταν ψυχομαχοῦν, αἱ γῆ ἀνατρομάζειν, δὲν παραδίδονται εἰς τὸν Χάροντα, ἀλλὰ παλαίουσιν πρὸς αὐτόν, ὅπως ὁ Διγενής, ὅστις κατὰ τὸ ψυχομαχημὰ του

«βογγαί, τρέμουν τὰ βουνά, βογγᾷ, τρέμουν οἱ λόγγοι».

Τοὺς τελευταίους τούτων τῶν ἀρματωλῶν ἥρωας καὶ μάρτυρας ὑπὲρ τοῦ συναίσθηματος τῆς φιλοπατρίας, θὰ ἰδωδωμεν, ὅταν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου ἐλθωμεν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ γένους ἡμῶν τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσην τῆς Πόλεως μας. Αὕτη δὲ ἡ ἄμυνα ὑπὲρ τῆς Πόλεως ὕμνος ὑψηλοτάτης μουσικῆς ἀρμονίας καὶ τὸ αἶμα τῶν πεσόντων πολεμιστῶν θυμιάμα λαβανώτου καὶ σμόρνας ἦσαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος. Καὶ τὸ ἐκήρυξεν ὁ περίσεμνος τῆς θυσίας ἐκείνης ἱεροφάντης, Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, ὅτ' ἔλεγε πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν. «Καλῶς γνωρίζετε, ἀδελφοί, ὅτι διὰ τέσσαρά τινα ὀφείλομεν κοινῶς πάντες, ἵνα προτιμῇσωμεν νὰ ἀποθάνωμεν μᾶλλον παρὰ νὰ ζῶμεν, πρῶτον ὑπὲρ τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ εὐσεβείας, δευτέρον ὑπὲρ τοῦ βασιλείως ὡς κεχρισμένου ὑπὸ τοῦ Κυρίου, τρίτον ὑπὲρ συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ τέταρτον ὑπὲρ πατρίδος ὅτιον περιφῆμον καὶ τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης, ἣν ἀνήγειρεν ὁ τρισημικῆς καὶ μέγας βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐκεῖνος καὶ τῇ Θεοτόκῃ καὶ δειπαρθένῃ Μαρίᾳ ἀφιέρωσε διὰ νὰ εἶναι (ἡ Πόλις) κυρία καὶ βοηθὸς καὶ σκέπη τῆς ἡμετέρας πατρίδος καὶ καταφύγιον τῶν χριστιανῶν, τὸ καύχημα διὰ πάντας τοὺς ζῶντας ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, ἡ ἐλπίς καὶ ἡ χαρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων».

(ἀκολουθεῖ)

## ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

### Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Αὕτη τὴν φορὰν οἱ Βούλγαροι εἶναι πλησιέστερον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Κων(σταντι)πόλιν. Οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ ἐπιδοθοῦν εἰς ἀγῶνα ἀνωφελεῖ καὶ ἀβέβαιον, καὶ τοῦτο ἴσως θὰ τοῖς στοιχίσῃ νέας ὕβρεις καὶ νέους μυκηθρισμούς. Ἐν τοῦτοις ἐκείνοι ἀδιάρθοι θὰ θέσουν τὸ ἔλφος εἰς τὴν θήκην καὶ θὰ ἰσχυρίζονται ἡσυχῶς καὶ σιωπηλῶς μέχρις οἷον κρίνουν δεῖ ἐφθασεῖν ἡ κατάλληλος στιγμή. Τότε καὶ μόνον τότε, θὰ ἀποδοθοῦν εἰς νέον ἀγῶνα,»

Γουσταῦος Μπαρόλο

## ΒΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

### Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατρίων.

Οἱ τῇ εὐγενῇ μερίμνῃ τοῦ ἐν Νεοφωρμίσκῃ κ. Μ. Κωνσταντίνου, ὡς ἐδημοσίωθη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, ἀποστείλαντες κ. κ. Μ. Κωνσταντίνου ρουβ. 3. Ν. Παραδεισιόπουλος ρουβ. 4. Κ. Καρύδης ρουβ. 1. Α. Μακρίδης 50 κ. Πρ. Τομπασιόγλου 50. κ. Γ. Κλεισίδης ρουβ. 4. Α. Μουσεύλας ρουβ. 2. Μαθητὴς τῆς Ἑλλ. Σχολῆς ρουβ. 2. ρουβ. ἐν ὅλῳ 12, ἥτοι φρ. 45.

Ἀνωνύμος ἐκ Ρωσσίας ρουβ. 10.

Η. κ. Εὐαγγελία Μαγγίνα, Ἀθηνῶν φρ. 12.

## ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ν. Κ. Πατριάρχης. Ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου ὡς πρῶτον τοῦ ΙΒ' τοῦτος. — Κ. Ν. Πράξις. — Α. Δ. Φιλεπικούπαιον. Εὐχαριστῶς διεβιβάσθησαν. — Γ. Χ. Α. Ὁ δ' ἡσθ' ὡς γράφωμεν ἐστὲν ἰσχυρὰ μὲντερά παρακλήσεις. — Ἐμ. Γρ. Κρίστον. Ν. Π. Δ. εὐχασίαν. Ἀπὸ τῆς ἀπεσταλμένης. — Γ. Ν. Μάστορας. — Β. Ἀλεξάνδρου. Ὑπὸ τῶν αὐτῶν περιστάσεων ὡς διερχόμεθα ἀδύνατον. Ὅταν ἐπανέλθῃ ἡ γαλήνη.